

We staan hier om de gevallen van de tweede wereldoorlog te herdenken; De Roma en Sintie, de Joden, de Homoseksuele, mensen met een beperking, de politiek activisten, de verzetstrijders, de gevallen soldaten.

Maar ik sta hier ook met een bezwaard gemoed.

Vorig jaar eindigde ik mijn toespraak met de woorden dat ik optimistisch blijf en dat de rede het uiteindelijk zal winnen. Daar geloof ik nog steeds in maar het zijn moeilijke tijden.

Ik moet zeggen dat ik het dit jaar ingewikkeld vindt. De conflicten in de wereld zijn eerder toe dan afgenomen.

Kinderen, mannen, vrouwen, soldaten overal zijn zij slachtoffer van geweld, zinloos geweld.

Want welke oorlog heeft zin?

De roep om vrede lijkt verder weg dan ooit, het “nooit meer” van na de tweede wereldoorlog lijkt alleen nog in woorden te bestaan in grote delen van de wereld, maar ook bij de mensen die aan de knoppen zitten als het gaat om ergens vrede te bewerkstelligen of het tot een staakt het vuren te laten komen.

Wat beweegt hen?

Wat is hun definitie van vrede?

Wij moeten alert blijven, met elkaar kunnen *wij* dat!

Als 4 en 5 mei comité in Amsterdam Zuidoost, met onze samenleving vanuit zo ongeveer de hele wereld, ook van mensen die een veilig heenkomen moesten zoeken, proberen wij telkens weer de verbinding te blijven zoeken. Het gesprek aan te gaan als het gaat over mensenrechten want daar gaat het natuurlijk om.

De universele rechten van de mens!

Waar ik persoonlijk erg van onder de indruk ben zijn de vele vredesboodschappen die door organisaties als vrouwen voor vrede, maar ook PAX uitgedragen blijven worden. Moeders voor vrede is ook zo'n beweging.

Want waar je ook staat in welk conflict dan ook, iedereen heeft een moeder. Elk slachtoffer wordt beweend door zijn of haar moeder waaruit dan de zinloosheid van het verlies in een oorlog in onmenselijk verdriet wordt geuit. Loop eens over een oorlogskerkhof en kijk naar de leeftijden die op de stenen staan. Jonge mensen in de bloei van hun leven.

Want de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog moeten zich niet blijven herhalen. Wanneer we reportages onze huiskamer zien binnenkomen van gebombardeerde steden dan lijken die toch verdacht veel op de beelden van het gebombardeerde Rotterdam.

Wanneer we kinderen met pannetjes en schalen in de rij zien staan om voedsel te mogen ontvangen dan lijken die verdacht veel op beelden die wij kennen uit Nederland tijdens de tweede wereldoorlog.

Het is dan ook fijn dat Graziëlla Hunzel straks het lied “Prayer of the mothers” zal zingen. Een nummer al jaren geleden geschreven en uitgevoerd door Yael Eckelbaum tesamen met vele vrouwen van de wereld. Dit is het teken van hoop dat wij als mensen nodig hebben om toch eens naar die alles omvattende vrede in de wereld te komen.

De moeders, de vrouwen van deze wereld die dan maar het voortouw moeten nemen?

Dus toch de hoop weer, op vrede, respect, verdraagzaamheid.
Maar dat gaat niet vanzelf, daar moeten *wij* met elkaar over in gesprek blijven.

Een ander recent teken van hoop.

Een mooi initiatief wat na 7 oktober, in Amsterdam is ontstaan is “deel de Duif”. Vier jonge mensen, twee met een Moslim achtergrond en twee met een Joodse achtergrond zijn het gesprek aangegaan en gaan het gesprek telkens aan met vele andere jongeren op scholen en andere plekken.

Haat is niet de oplossing, respect, tolerantie voor en met de ander is de boodschap.

Wanneer wij het gesprek aan blijven gaan dan nodigen wij u uit een “deel de duif button” na de bloemlegging mee te nemen en te dragen als teken van hoop en in gesprek te blijven in deze lastige tijden.

Hans Mooren,
Voorzitter.
4 mei 2024